

GABRIEL SOCACIU

ÎNTÂLNIREA CU
HRISTOS

EDITURA
CREATOR
BRAȘOV 2020

EDITORI:

Manager Iuliana Răducan
Referent Elena Dițu

CORECTURĂ:

Mihaela Hură

DESIGN •

TEHNOREDACTARE:

Ramona Marinescu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Socaciu, Gabriel

Întâlnire cu Hristos: terapia iertării / Gabriel Socaciu. -

Brașov: Creator, 2020

ISBN 978-606-029-380-4

159.9

© **EDITURA CREATOR**, 2020

PENTRU PREZENTA EDIȚIE

Str. Zaharia Stancu, Nr. 21A, Brașov, România

E-mail: editura@libris.ro

Tel.: 0720 539533

Str. Mureșenilor nr. 14, Brașov, România

Tel.: 0268 477 799

E-mail: office@libris.ro

Libris.ro

Respect pentru oameni și cărți

Editura **CREATOR** face parte din grupul de firme **Libris**

CUPRINS

Cuvânt de început · 5

PARTEA ÎNTÂI

Calea iertării · 13

Iubirea de sine, ori importanța de sine? · 33

Culegi ceea ce semeni · 47

Iertarea ca protecție · 65

Dăruind vei dobândi · 75

PARTEA A DOUA

Întâlnirea cu Hristos · 87

Cer pacea! · 101

Neiertarea și boala · 111

Îndemnul · 135

PARTEA
ÎNȚĂI

CALEA IERTĂRII

„Să alegi calea iertării, căci numai ea desface rana încleștată în timp.”

VALERIU POPA

N-am știut de la început să-mi vindec sufletul, pentru că nu știam ce este acela suflet, așa că am rămas încă un timp dependent de pastile și medici. Și de deznădejde.

În timp, am văzut că a-ți vindeca sufletul este un fel de ieșit din zona de confort a vieții de zi cu zi. Devii conștient că acest suflet pe care îl ai este legat cu un cordon invizibil de alte suflete și că nu-ți poate fi indiferent un altul, decât dacă tu ești indiferent față de al tău suflet.

Când pierzi indiferența, începi să câștigi suflet. Azi un pic, mâine un pic, construiești sufletul tău.

Înveți să asculți, nu numai să auzi, să simți durerea altuia, să înțelegi oftatul lui. Și să dăruiești, de la un mic

gest, o vorbă bună, un coș de cumpărături, o rugăciune, o binețe, o binecuvântare.

Înveți să ierți și, când începi să o faci, ierți tot, de la tăietura de pe deget și durerea de cap, la nedreptatea și sudălmile altuia.

Ierți din suflet, ca și când l-ai avea pe Hristos în fața ta în fiecare moment și ți-e atât de rușine de durerea Lui pentru orice neiertare.

Acum câteva zile am intrat într-un magazin cu obiecte religioase, exact la timp cât să văd un bătrânel nevoiaș tocmindu-se pentru o icoană de 20 de lei, cu chipul Maicii Domnului.

M-am decis pe loc să i-o cumpăr și când bătrânelului i s-au umplut ochii cu lacrimi, mulțumind cu un oftat adânc, l-am simțit pe Hristos în amândoi.

Și am înțeles din nou ce este aceea vindecare a sufletului.

Încă de mic, întorceam gândaci neputincioși și îi puneam pe frunze sau pe iarbă, și asta fac și acum. La școală, profesorul ne pune să facem insectar, însă mintea mea de copil nu pricepea cum să iau un gândac ori un fluture, să îl înțep cu un ac și să-l las așa, într-un recipient, ca obiect de studiu.

Așa că aveam din start o notă proastă, pe lângă multe altele. Dar nota din carnetul de note era una, iar alta era cea dată de Domnul în catastiful Său cu cele ale sufletelor.

Însă această întrajutorare a găngăniilor de tot felul m-a făcut să înțeleg mai bine ce înseamnă bucuria pentru lucruri mici, simple. Și am aprofundat această bucurie. Mi-am dat seama că suntem înconjurați de mici bucurii, de tot atâtea prilejuri de fericire. Pe cele mai multe le-am uitat, în goana nebună de oameni maturi, cu responsabilități.

În ziua de astăzi, ca și găngăniile neajutorate, fiecare ființă are nevoie de un sprijin. Și suntem într-o mare de neputințe. Sunt neputințe trupești, dar mai ales sufletești. Așa cum spunea un părinte duhovnic, biserica este un spital de suflete, iar eu cred că Biserica Domnului aici, pe pământ, este pretutindeni unde există căință sinceră, iubire și iertare.

În vremurile în care trăim, impulsurile răului au devenit atât de puternice, încât este nevoie de un crez puternic, cu adevărat mobilizator, pentru a resuscita inerția omului de a sluji luminii.

Omul vlăguit de sarcini și îndatoriri, omul prins în sute de atribuții la muncă, în societate, în familie, cu greu mai poate găsi o fărâmbă de putere pentru slujirea altuia. Cu atât mai puțin el are în minte, în sufletul său, ideea de sacrificiu, acea iubire jertfelnică pusă de mântuitorul Iisus Hristos în slujba noastră.

La nivel de microcosmos, omul este guvernat de aceleași legi ale armoniei și evoluției, la fel ca la nivel de macrocosmos.

Lui i se cere, din punct de vedere al moralei divine, să ierte, ca primă condiție. Doar prin iertare omul poate urca pe treptele sale de evoluție spre iubire, forma cea mai înaltă de conectare la Divinitate.

„Și ne iartă nouă greșelile, așa cum și noi le iertăm greșiților noștri”, spusă în rugăciunea Tatăl Nostru, vorbește despre această obligativitate a iertării, tocmai pentru ca sufletul să nu se adâncească în ispită, în facerea de păcat, iar apoi să fie înrobit de forțele răului.

Omul poate fi dus în ispită, într-un sens pozitiv, tocmai pentru a învăța din rău puterea binelui și a feririi de acesta. Așa cum un copil care se astâmpără cu adevărat și învață doar după ce pune degetul pe plita încinsă, așa și omul matur are nevoie de această formă de corectare forțată pentru a învăța să trăiască în armonia binelui și luminii.

Fiul rățacitor este un exemplu în acest sens, de căință și întoarcere la bine, la tatăl său, după trecerea prin ispite și experiență a răului.

Când învață din rău ceea ce este bine, omul poate deveni cu adevărat un slujitor fidel al Luminii. El dorește astfel, într-o primă fază, să evite ororile trăite în întuneric, iar apoi, prin însușirea virtuților, trece și mai profund în slujba luminii hristice.

Există o cunoaștere a iertării care se relevă omului în momentul în care acesta lucrează conștient la diminuarea orgoliului, a importanței de sine, a mândriei. Un om

orgolios nu va înțelege niciodată procesul iertării decât la nivel formal, superficial. În prezent, cei mai mulți oameni iartă de la un nivel de minte, de suprafață, dar o adevărată iertare presupune o înțelegere profundă a actului ei și schimbări care se impun în viața de zi cu zi. Nu de puține ori presupune sacrificiu, renunțare, chiar jertfă.

Un prim pas făcut în terapia iertării este înțelegerea ei ca proces necesar, vital, de armonizare continuă a forțelor cosmice.

A ierta este un proces de înțelegere conștientă a modului în care funcționează legile divine. În momentul în care un om face o nedreptate cuiva, el eliberează în jurul său o energie care va trebui armonizată într-un fel sau altul, pe principiul că în univers, în natură, în cosmos, nimic nu se pierde, totul se alchimizează.

Ceea ce considerăm noi „plată” este acest proces de compensare și echilibrare continue, la care muncesc suflete trezite, coordonate de marile forțe ale entităților de lumină cerești.

Când nedreptățim într-un fel sau altul pe cineva, producem un dezechilibru. Când facem orice fel de rău, de prejudiciu, adâncim acest hău al dizarmoniei. Așadar, în aceste condiții, se impune un act al compensării. Singura compensare este iertarea, care are mai multe structuri, în funcție de gradul de evoluție al omului, de structura sa

sufletească și de misiunea primită pentru marea școală pământească.

În funcție de sentimentele pe care le are față de el însuși, față de partener, familie, alți oameni, animale, natură, univers, cosmos, se poate cunoaște dacă omul trăiește mai mult în structura sa inferioară, sau în cea superioară.

În prezent, sentimentele omului abundă de stări de frică, vinovăție, îngrijorare, frustrare, lăcomie, care conduc la necredință, control, însingurare, competiție, deznădejde.

Omul simte neputință, deznădejde, atunci când nu primește energia centrilor săi superiori, a Eului său divin, subordonat Creatorului.

În acest caz, el nu poate simți iertarea adevărată, care pornește din mulțumire, recunoștință și credință, din încrederea în forțele sale subordonate sinelui divin.

În actul iertării, a accepta că toți suntem Unul la nivel de suflet și că suntem în clase diferite de evoluție, însă cu același scop – de mântuire și purificare – este prima condiție a drumului spre acel „iubește-ți aproapele ca pe tine însuși”.

Condiția generală este aceea de a vedea în „celălalt” chipul lui Hristos, expresia cea mai deplină a iertării la nivel divin, pământească și cosmic în același timp.

Acceptarea trebuie întărită mereu prin recunoașterea meritelor celuilalt. Nu toți putem fi vindecători, ori călugări, ori maeștri spirituali.

Este nevoie și de instalatori, zidari, meșteșugari, de șoferi, de ingineri. Fiecare este o rotiță dintr-un sistem uriaș.

Când vedem că cel de lângă noi are cel puțin o calitate superioară calităților noastre, îl putem privi cu acceptare și detașare față de superioritatea noastră generală. Putem observa această importanță a celuilalt în momentul în care ni se sparge o țevă de apă sau rămânem fără căldură, iar cineva ne scoate din impas prin cunoștințele dobândite de el și care sunt superioare cunoștințelor noastre.

Privindu-i pe oameni prin aceste calități înțelegem mai bine actul supunerii și devoțiunii, care suprimă din orgoliul personal.

Așa cum simțim în plan fizic că suntem neputincioși în momentul în care apa ne inundă casa, ori că nu avem bani să ne luăm de mâncare, așa putem simți, la un nivel mai profund, sufletesc, neputință atunci când suntem triști, deznădăjduiți, neputincioși și tulburați.

Atunci, scăparea nu poate veni decât din actul profund al iertării sinelui nostru și din cel al propriei suferințe.

Iertarea propriului sine se poate face doar după o practică îndelungată a acestui proces de purificare.

Iertarea din viața de zi cu zi este cea care ne pune față în față cu întâmplări, oameni, conjuncturi care trebuie iertate, înțelese la un nivel mai profund, în scop de învățare a lecțiilor.

Când doi frați ajung la tribunal, judecându-se pentru o bucată de pământ lăsată moștenire, este clar că ei nu au învățat lecția iertării, și nu se vor putea astfel elibera de greutatea trecutului (a karmei), adâncindu-se în suferință și tulburare a sufletelor.

Când doi soți ajung să se certe, să se despartă cu ură și tristețe-n suflet, este limpede că nici ei nu și-au însușit lecția primită, tocmai pentru stingerea acestei neiertări.

Sunt și cazuri în care unul dintre copii se revoltă cu multă mânie împotriva părintelui său, învinovățindu-l de propriile neputințe, însă rădăcina acestei mâni trebuie căutată în trecut, în pedeapsa pe care o aplică un tată sau o mamă propriului copil în ideea de a face „dreptate”.

În lumea divină, singura dreptate este iertarea celui care ne greșește într-un fel sau altul. „Iertați de șaptezeci de ori câte șapte”, așa cum ne amintesc cuvintele mântuitorului Iisus Hristos, din Scripturi.

Acceptarea este o formă primară de învățare a iertării, care se face prin smerenie și prin observarea locului în care trăim, a religiei, a societății, a părinților, partenerului, prietenilor, fraților pe care îi avem, dar și a altor relații din viața de zi cu zi.

Ea este prima treaptă a iertării, clasa întâi a învățării ei, la care de multe ori se întorc chiar și cei mai evoluți.

Iertarea sinelui este poate cea mai grea dintre iertări. Odată învățată, celelalte decurg mai ușor. Cum să-ți ierți imperfecțiunea, neajunsul? Cum să uiți cu blândețe dacă ești scund sau înalt, gras sau slab, cum să-ți accepți alunița, dar și începutul de cocoașă, cum să mai poți fi fericit și-mpăcat cu tine când te chinuiește o durere de cap sau de dinți?

Cum poți să te ierți când frustrarea, deznădejdea și tulburarea deja te-au invadat? Cum îți poți ierta boala, diagnosticul pus cu cinism de medici pe un bilet de ieșire din spital?

Această iertare aproape ireală poate fi construită doar începând prin a spune, cu tot sufletul: „Nimic fără Dumnezeu”.

Suferința are această calitate de a ne forța și aprofunda relația dintre noi și Eul nostru superior, divin. Ceea ce uiți atunci când ți-e bine, când lucrurile se desfășoară „normal”, suferința, încercarea, tulburarea cele mai profunde îți reamintesc: nimic fără Dumnezeu. De-acolo, din acest punct infim la început, mărunț cât o gămălie de ac, se pot deschide porțile infinitului. Nimic fără Dumnezeu...

Dacă, printr-o suferință anume, un om se trezește și își intensifică eforturile de a sluji binelui divin, atunci cea boală poate duce la evoluție. În mod cert, Dumnezeu nu ne vrea bolnavi, șchiopi sau orbi pentru a învăța aceste legi subtile care alcătuiesc Universul, Cosmosul. Însă, de cele

mai multe ori, aceste forme de învățare prin suferință, prin corecție sunt impuse de degradarea morală, sufletească a acelei ființe, de faptele, gândurile și emoțiile sale aflate în dizarmonie cu mersul firesc al Creației.

Un om care înjură, care blestemă, care invocă forțele răului nu poate fi adus pe calea spre lumină decât prin învățarea acestor legi, care asigură armonia, echilibrul.

Dar nu numai un om cu vicii, cu fapte grele, cu răul pus în faptele sale în viața de zi cu zi este corectat în acest fel. Ci și omul bun, binevoitor, care uită să-și facă menirea, care stagnează. Suferința poate fi un șut în spate care să deschidă mai larg ochii spre acest „nimic fără Dumnezeu”.

O iertare a propriei suferințe este o iertare la un nivel mai înalt, accesibil puținor suflete. Această formă de iertare profundă se poate atinge numai atunci când acea ființă realizează că suferința prin care trece ajută la echilibrarea unor energii din trecut (karma) rămase în dezechilibru. În plus, prin suferință, omul poate pătrunde mai adânc în cămara sufletului său și poate înțelege mai bine mecanismele afecțiunilor la nivel individual și colectiv. Mulți terapeuți și tămăduitori cu har au primit acest dar, al vindecării, după experiențe profunde legate de propria afecțiune. Ei au simțit și înțeles boala unui semen și au tradus-o mai bine prin trăirea ei. Nu poți simți durerea altuia decât atunci când tu, la rândul tău, ai trăit-o și i-ai simțit celuilalt însingurarea, durerea.